

ASTRID AUNE †.

Blåhammarföreningens ombud i Storlien är banvakt Lars Aune, en fjällens son, född och uppväxt i Storlien och som med sin stora erfarenhet och hjälpsamhet bistått oss turister med råd och dåd.

Det blev ju en naturlig sak, att Astrid Aune, äldsta dottern, född den 14 oktober 1905, som ärvt sina föräldrars kärlek till fjällen, när hon växt upp blev Blåhammarstugans föreståndarinna. De funnos nog, som ansågo henne väl ung, men när de träffade henne och sågo, på vilket förträffligt sätt hon skötte sia krävande syssla, kunde de sedan ej nog lovorda henne.

Bestigningen av Blåhammarfjället kunde, i synnerhet vid sydlig blåst, vara rätt besvärlig, men väl uppe vid stugan fick man lön för sin möda. Man möttes här av Astrid Aunes hjärtliga »Välkommen till Blåkulla>>, och hur trött man än var, smittades man oemotståndligt av hennes glada humör. Efter att ha gjort sig hemmastadd i stugan kändes det något till skönt att gå och sätta sig vid dukat bord med den härliga aptit, som en fjällvandring skänker.

♦

ASTRID AUNE VID BLÅ-
HAMMARSTUGAN. N. Egnér foto.

Om kvällen fylkades man i storstugan kring öppna spisen i ett gott kamratlag, ty i en turiststuga skall man känna sig som *en* familj. Givetvis beror det härvid mycket på föreståndarinnans förmåga att ordna det så trevligt som möjligt för turisterna, och Astrid Aune var härutinnan en mästarinna som få. När stugan var fullt besatt och nya turister anlände, kanske ofta nattetid vägleda av Aga-fyren vid stugan, var det givetvis ingen lätt sak att bereda plats för nykomlingarna. Någon egentlig vila blev det ej för Astrid Aune, isynnerhet vid påsktiden, och hennes krafter stodo henne ej alltid bi, men det oaktat behöll hon dock sitt glada humör, och ju mer hon hade att stå uti, desto roligare tyckte hon det var.

När några av Blåhammarföreningens styrelsemedlemmar och stiftare i påskas samlades i

Blåhammarstugan för att tillsammans med Aunes fira stugans tioåriga tillvaro, anade väl ingen av oss, att stugan, som under de gångna åren stått så väl emot alla stormar, skulle så snart och på ett så hemskt sätt förintas, men det sorgligaste var ju att de, som varit oss till hjälp däruppe i stugan, själva måste sätta livet till.

Lika fäst som Astrid Aune var vid Blåhammarstugan, lika oskiljaktigt är i vårt minne hennes namn förbundet med stugans.

När den nya Blåhammarstugan står färdig, vilken, som vi hoppas, länge skall fylla sin uppgift att vara en stödjepunkt för turisternas fjällturer, skall minnet av dem som offrat sitt liv för oss fjällvandrare städse och i tacksamt minne bevaras.

G.Png.

♦ Infört i STF:s Årsskrift 1924. Stugan brann ner 25 augusti 1923.